

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 23.02.1970, sp. zn. 7 Cz 89/69, ECLI:CZ:NS:1970:7.CZ.89.1969.1

Číslo: 91/1970

Právní věta: Ak pracovný pomer žalobkyne skončil bez súvislosti s jej onemocnením chorobou, ktorá bola - hoci aj neskoršie - uznaná za chorobu z povolania, potom jej neprislúcha žiadna náhrada za stratu na zárobku. Ak pracovný pomer poberateľa starobného dôchodku skončil v súvislosti s jeho onemocnením chorobou z povolania, potom treba predpokladať, že by poberateľ starobného dôchodku bol ďalej pracoval, keby nebol onemocnel; v takom prípade má nárok na náhradu za stratu na zárobku po dobu, po ktorú by mohol pracovať vzhľadom na svoj zdravotný stav pred onemocnením.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 23.02.1970

Spisová značka: 7 Cz 89/69

Číslo rozhodnutí: 91

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody v pracovním právu

Předpisy: 66/1965 Sb. § 50

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 91/1970 sb. rozh.

Ak pracovný pomer žalobkyne skončil bez súvislosti s jej onemocnením chorobou, ktorá bola - hoci aj neskoršie - uznaná za chorobu z povolania, potom jej neprislúcha žiadna náhrada za stratu na zárobku.

Ak pracovný pomer poberateľa starobného dôchodku skončil v súvislosti s jeho onemocnením chorobou z povolania, potom treba predpokladať, že by poberateľ starobného dôchodku bol ďalej pracoval, keby nebol onemocnel; v takom prípade má nárok na náhradu za stratu na zárobku po dobu, po ktorú by mohol pracovať vzhľadom na svoj zdravotný stav pred onemocnením.

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu z 23. 2. 1970, [7 Cz 89/69](#).)

Žalobkyňa sa dožadovala náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená chorobou z povolania, ktorou onemocnela ako pracovníčka žalovaného. Požadovala sumu 10 000,- Kčs ako náhradu za sťaženie

spoločenského uplatnenia a sumu 6180,- Kčs ako náhradu straty na zárobku za dobu od 1. 9. 1966 do 30. 4. 1968 v celkovej sume 6180,- Kčs; ďalej žiadala od mája 1968 mesačnú rentu 105,- Kčs. Na pojednávaní 26. 8. 1969 potom obmedzila svoj nárok na náhradu za stratu na zárobku za dobu od 19. 1. 1968; súd nerozhodol, či tomuto obmedzeniu žaloby priznáva účinnosť. Žalovaný navrhol najprv zamietnutie žaloby; po vykonaní znaleckého dôkazu o tom, že u žalobkyne ide o chorobu z povolania, uznal dôvodnosť žaloby s tým, že žalobkyni zaplatil už na náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 6000,- Kčs, takže jej prislúcha len zostatok v sume 4000,- Kčs.

Mestský súd v Bratislave uložil rozsudkom z 26. 8. 1969 žalovanému, aby zaplatil žalobkyni sumu 11 995,- Kčs a platil jej od 19. 9. 1969 sumu 105,- Kčs mesačne; ďalej uložil žalovanému, aby zaplatil štátu súdny poplatok a trovy znaleckého dokazovania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zistil, že žalobkyňa onemocnela chorobou z povolania ako pracovníčka žalovaného, že znalec ohodnotil náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia 1000 bodmi, takže žalobkyni prislúcha suma 10 000,- Kčs, a že rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobkyne a jej invalidným dôchodkom pri pracovnom úraze robí 105,-Kčs mesačne.

Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona podanej predsedom Najvyššieho súdu, že rozsudkom Mestského súdu v Bratislave bol porušený zákon a tento rozsudok zrušil.

Z odôvodnenia:

Zo znaleckého posudku MUDr. D. K. bolo zistené, že následky choroby z povolania predstavujú u žalobkyne sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1000 bodov a že predchádzajúce ohodnotenie 600 bodmi vychádzalo z nesprávnej prognózy. Žalobkyni prislúchala preto ako náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia suma 10 000,- Kčs, od ktorej však muselo byť odpočítané 6000,- Kčs, ktoré žalovaný už žalobkyni zaplatil z dôvodu sťaženia spoločenského uplatnenia. Ak súd túto skutočnosť nevzal do úvahy a uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni 10 000,- Kčs, porušil zákon v ustanoveniach § 6 a 7 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb.

Pokiaľ ide o náhradu za stratu na zárobku, nezískal si mestský súd potrebné podklady pre posúdenie dôvodnosti tohoto nároku.

Pretože žalobkyňa pracovala u žalovaného ako starobná dôchodkyňa a poberala pri svojom zamestnaní starobný dôchodok, bolo treba jej nárok na náhradu za stratu na zárobku posudzovať podľa ustanovenia § 50 ods. 1 vl. nar. č. 66/1965 Zb. Bolo preto predovšetkým treba zistiť, či v dobe, kedy žalobkyňa sa stala pre svoju chorobu práce neschopnou, bola dosiaľ v pracovnom pomere u žalovaného. Pokiaľ snád žalobkyňa rozviazala pracovný pomer u žalovaného, bolo treba zistiť, či ku skončeniu tohto pracovného pomeru nedošlo v súvislosti s týmto onemocnením. Ak pracovný pomer žalobkyne skončil bez súvislosti s jej onemocnením chorobou, ktorá bola - hoci aj neskoršie - uznaná za chorobu z povolania, potom jej neprislúcha žiadna náhrada za stratu na zárobku.

Ak sa totiž poberateľ starobného dôchodku rozhodne, že prestane pracovať, potom mu nevznikne žiadna škoda tým, že jeho pracovná schopnosť sa zmenší následkom choroby z povolania. Ak však pracovný pomer poberateľa starobného dôchodku v dobe onemocnenia trval alebo síce neskoršie skončil, avšak v súvislosti s onemocnením, potom treba predpokladať, že by poberateľ starobného dôchodku bol ďalej pracoval, keby nebol onemocnel; v takom prípade má nárok na náhradu za stratu na zárobku, a to len po dobu, po ktorú by mohol pracovať vzhľadom na svoj zdravotný stav pred onemocnením. Náhrada za stratu na zárobku robí po uvedenú dobu rozdiel medzi súčtom priemerného zárobku a starobného dôchodku, teda úhrnom toho, čo skutočne pred onemocnením dostával, a dôchodkom včítane prípadného nemocenského, ktoré poberal v dobe, kedy už nemohol pracovať.

Bolo preto treba, aby súd zistil (ako už bolo hore uvedené), či žalobkyňa zostala u žalovaného v pracovnom pomere, alebo či snád' jej pracovný pomer skončil v súvislosti s jej onemocnením. V kladnom prípade bolo treba zistiť za pomoci znalca - lekára, po akú dobu by asi žalobkyňa bola schopná vykonávať svoje zamestnanie, keby nebola onemocnela chorobou z povolania; až potom bolo možné posúdiť, či žalobkyňa má nárok na náhradu za stratu na zárobku a v akom rozsahu.

Ak žalovaný popieral správnosť priemerného zárobku oznámeného orgánom sociálneho zabezpečenia a tvrdil, že zárobok bol v skutočnosti nižší, bolo treba, aby predložil potrebné doklady, prípadne aj vysvetlil rozdiel, ktorý by snád' vyplynul medzi mzdovými dokladmi a hlášením priemerného mesačného zárobku orgánom sociálneho zabezpečenia.

Pokiaľ potom žalobkyňa behom konania obmedzila svoj nárok na náhradu za stratu na zárobku, musel súd uvážiť, či podľa § 96 ods. 2 o. s. p. možno vôbec také čiastočné vzatie návrhu späť pripustiť, keď je nepochybne v záujme spoločnosti, aby poškodenému, ktorý utrpel pracovný úraz, sa dostalo všetko, čo mu podľa zákona patrí.

Mestský súd v Bratislave, ktorý vychádzal z iného právneho názoru, porušil zákon v ustanovení § 50 ods. 1 vl. nar. č. 66/1965 Zb.